

Hồi Thứ Hai Mười

PHÁ THẠCH LAO CỨU NGƯỜI ĐỒNG CẢNH TRƯỚC HỒNG KỲ BỘC LỘ KIẾM CHIÊU

... **L**úc này đã đầu giờ Thìn, vầng dương đã ló dạng từ lâu và ánh dương quang rực rỡ làm Độc Y Bà Bà chột nghĩ đến một điều:

- Môn chủ muốn nghĩ sao thì nghĩ, phần lão nương chẳng rõ vì lẽ gì chỉ mong được quay lại tổng đàn ngay lúc này.

Đoàn Kính Cam cười nhẹ, tuy chân vẫn tiếp tục bước đi, hướng về phía Lâm Sơn Độ, nhưng cũng tỏ ra cảm thông, quay lại hỏi Độc Y Bà Bà:

- Kỳ thực đang có điều gì khiến Độc Y tỷ tỷ cứ luôn tỏ ra lo lắng và quan tâm cho lệnh đồ Hạ Trúc Đào?

Độc Y Bà Bà đành giải thích:

- Lão nương thật tâm không muốn thấy bao tâm huyết đã từng dành cho Hạ nha đầu cứ càng lúc càng bị phế bỏ, nhất là chỉ vì một gã chẳng ra gì được môn chủ biết qua tính danh Triệu Thái.

Đoàn Kính Cam cau mặt:

- Bốn tọa đầu đã nói gã là kẻ chẳng ra gì. Hoặc giả Độc Y tỷ tỷ nghĩ như thế vì cho đến giờ vẫn chưa minh bạch thân thế cũng lai lịch sư thừa của gã ra sao?

Độc Y Bà Bà thở dài:

- Nhưng môn chủ đã xem gã là mối họa tâm phúc. Và giữa lão nương và môn chủ đang là cộng sự, hậu quả sẽ như thế nào nếu Hạ nha đầu là đệ tử do đích thân lão nương giáo huấn đào luyện lại ngang nhiên quan hệ với gã kia, khiến lão nương mai hậu chẳng còn cách nào đối xử ngoại trừ đành tuyệt tình, đối phó ả như tử đối đầu?

Đoàn Kính Cam nghi hoặc:

- Độc Y tỷ tỷ từ khi phát hiện lệnh đồ dù chưa có phu tể vẫn bỗng dưng cứu mang cốt nhục của người, đã lập tức hạ lệnh biệt giam, đồng thời còn tỏ ra rất giận, như chẳng muốn lưu mạng thêm cho lệnh đồ bất kỳ một thời khắc nào nữa. Vậy sao bây giờ lại nảy dạ bản khoăn, tỏ ý ngại nếu phải tuyệt tình nghịch đồ?

Độc Y Bà Bà bảo:

- Tức giận là để ả biết lỗi mà sửa. Huống hồ theo chủ ý sẵn có của lão nương, chỉ cần ả tỏ ra hối hận, nhất là chấp thuận cho lão nương giúp ả trừ bỏ giọt máu oan nghiệt đó đi, thì lúc nào cũng như lúc nào, lão nương vẫn sẵn sàng tha thứ và tiếp tục thừa nhận ả là truyền nhân duy nhất cũng là đặc ý nhất của lão nương.

Đoàn Kính Cam bèn thở dài:

- Kẻ làm sư phụ có lòng đại lượng như Độc Y tử tử quả là hiếm có, khiến bổn tọa không thể không tự hỏi ả Hạ Trúc Đào có điểm gì hơn người, đến nỗi dù đã phạm lỗi tà đình vẫn được Độc Y tử tử quan tâm, sẵn sàng thứ tha? Hoặc giữa tử tử và ả còn có mối quan hệ nào đó mật thiết hơn, quyết không chỉ là nghĩa sư đồ.

Độc Y Bà Bà bật cười:

- Môn chủ chớ quá đa nghi. Vì há lẽ mối quan hệ gì đó môn chủ vừa nghĩ lại là tình mẫu tử, chỉ như thế mới mật thiết hơn nghĩa sư đồ. Nhưng nhất định không bao giờ có chuyện đó. Huống hồ lão nương đã xấp xỉ thất tuần, ả thì chưa đến đôi mươi, giữa cả hai làm sao có mối quan hệ mẫu tử.

Sắc diện của Đoàn Kính Cam giãn ra:

- Nếu vậy thì ở ả nhất định có tư chất hơn người, khiến cho mất ả đi, Độc Y tử tử tin rằng sẽ không bao giờ tìm thấy bất luận truyền nhân nào như ả?

Độc Y Bà Bà đáp:

- Không sai. Ắt chính là bảo bối hữu dụng có thể giúp lão nương hoàn thành nhiều sở nguyện. Liệu môn chủ có thuận ý để lão nương ngay bây giờ quay trở lại tổng đàn?

Đoàn Kính Cam đáp ứng ngay:

- Bổn tọa vẫn tự mình đối phó nổi chủ nhân Phục Hận Tử Vong Thiếp. Độc Y tử tử cứ yên tâm và hãy tự lo liệu theo ý định.

Độc Y Bà Bà cười cảm kích:

- Môn chủ vẫn luôn tạo mọi thuận lợi cho lão nương, ân tình này lão nương nguyện sẽ có ngày đền đáp. Cáo biệt.

Đoàn Kính Cam nhìn theo, miệng nở một nụ cười vừa bí ẩn vừa hàm chứa nhiều điều nghi ngại chưa thể nói thành lời.

* *

*

Trong khi đó, cục diện diễn ra ở thạch lao tổng đàn Không Không môn đã càng lúc càng làm hai nhân vật trong cuộc thêm kinh ngạc. Đây là nhân vật bí

ẩn có tóc dài buông sập xõa che kín mặt, và một đại hán từng dùng tam muội chân hỏa bẻ cong một thanh chấn song để giải thoát cho nhân vật bí ẩn nọ.

Nhân vật bí ẩn đột nhiên nói:

- Lão họ Tề không phải khiếp nhược đốn hèn, là khiếp sợ thì đúng hơn. Và chính vì quá sợ hãi đối với Đoàn Kính Cam môn chủ nên dù có cơ hội lão vẫn không màng lo nghĩ chuyện thoát sinh. Trái lại, Ha... Ha... lão muốn lập công chuộc tội, định lung lạc toàn bộ phạm nhân ở đây, dùng họ làm áp lực, mong giữ ta và người lại, chờ giao cho lão thất phu họ Đoàn xử trị. Kế của người vậy là đã bất thành.

Hắn - nhân vật đã từng giải cứu cho nhân vật bí ẩn - cũng bật lên tiếng cười vang dậy:

- Kế của tại hạ không chỉ vì thế mà bất thành. Trái lại, đây chính là sự náo động tại hạ cần có. Và nếu các hạ thật sự có cao hứng sao không cùng tại hạ gây một phen náo loạn lưu danh muôn thủa? Ha... Ha...

Thế là dù đang cười hắn vẫn ngạo nghễ bật xô người, lao thật nhanh về phía lão nhân họ Tề quả nhiên đang dẫn đầu một nhóm môn nhân thuộc hạ Không Không môn từ ngoài tiến vào với dụng ý dẹp tan mọi náo loạn đã và đang xảy đến ở ngay bên trong thạch lao, hầu lập công chuộc tội đối với Đoàn Kính Cam môn chủ là nhân vật đã từng giam giữ chính bản thân lão.

Hắn quật tung một đạo chưởng kinh uy mãnh, với khí thế lấp biển dời non.

- Lão đã chọn phần rượu phạt thì đừng trách tại hạ độc ác. Đờ!

“Ào...”

Nào ngờ lão nhân họ Tề chỉ thoáng mắt đã kịp lùi ra ngoài, dù miệng lão đang hô hoán đốc thúc mọi người:

- Tất cả mau xong lên. Lão phu dù là phạm nhân vẫn hết lòng vì môn chủ, quyết chẳng để ai gây bất lợi cho bốn môn. Hãy xông lên.

Nhưng lão đã tính lầm, khí thế và uy lực từ chưởng kinh của hắn đã khiến những môn nhân thuộc hạ Không Không môn vừa từ bên ngoài tiến vào đều phải chùn bước. Nhất là khi giữa bọn chúng bỗng dựng vang lên một loạt kêu thất thanh:

- Đây là công phu Xuyên Vân chưởng của phái Thanh Thành. Chúng ta không phải đối thủ của hắn. Đừng xuẩn động xông vào nọp mạng.

Lập tức có nhiều môn nhân Không Không môn tìm cách lùi thoát ra ngoài, tương tự thái độ và hành vi đang có của lão họ Tề.

Nhưng chính lúc đó, lối xuất nhập dẫn vào thạch lao chợt bị phong tỏa bởi một thạch môn đột ngột từ trên cao nặng nề rơi xuống.

“Ầm!”

Thạch môn vì là cả một phiến đá cực to do bất thần bị gieo xuống nên tình cờ đè nghiêng lên chỉ ít là ba thuộc hạ của Không Không môn vừa cố lao vọt trở ra. Tiếng gào bi thảm của những thuộc hạ xấu số này liền vang lên thật rùng rợn:

- A... A...

Tiếng gào cũng làm hấn chấn động dừng lại. Và mắt hấn bắn xạ hung quang khi phát hiện kể cả hấn cũng bị thạch môn phong tỏa. Chợt có tiếng của nhân vật bí ẩn vang lên ngay bên cạnh hấn:

- Bây giờ thì thế nào đây? Vẫn tiếp tục gây náo loạn để rồi chịu nhận bị giam cầm ư?

Hấn phá lên cười:

- Đoàn Kính Cam quả lợi hại, đã có thừa uy lực để khiến ai ai cũng khiếp sợ, cho dù phải chịu chính lão hạ lệnh giam cầm. Nếu là vậy, đại họa đối với tại hạ lúc này chẳng phải chính là những kẻ đang chịu chung số phận? Vì họ dù gì cũng là môn nhân Không Không môn, không giết họ thì tại hạ cũng bị họ giết hại. Có thật đã đến lúc tại hạ nên khai diễn ngay tại đây một trận đồ sát? Phải chăng ý của các hạ cũng muốn như thế? Ha... Ha...

Nhân vật bí ẩn cũng cười và dường như còn cười lớn hơn cả hấn:

- Đã gần bảy năm ta chịu cảnh sinh cầm. Nay có cơ hội, lẽ nào ta không tận dụng để trút hết mối hận trong lòng ư? Tất cả bọn chúng sẽ phải chết. Ha... Ha...

Những phạm nhân, kể cả nhóm môn nhân vừa mới cùng lão Tề xông vào thạch thất bỗng nhất tề gào thét thanh:

- Đừng giết bọn ta...

- Không sai. Vì không phải bất luận ai trong bọn ta đều có tâm địa như lão họ Tề.

- Chẳng phải chúng ta đang chung cảnh ngộ hay sao? Trước hết hãy tìm cách đào thoát, sau đó bọn ta hứa sẽ cùng nhị vị hợp lực phá hủy toàn bộ tổng đàn Không Không môn.

- Bọn ta từ lâu đã minh định không còn là người của Không Không môn nữa. Vì thế, chỉ cần thoát, nhị vị dù muốn bọn ta làm gì cũng xin nhất mực tuân theo.

Diễn biến này khiến hắn cười đắc ý:

- Nếu tất cả đều là những lời thành tâm, hay lắm, ý tại hạ cũng muốn đập bằng tổng đàn Không Không môn, san thành bình địa. Vậy tất cả hãy cùng lùi lại, để tại hạ thử phá vỡ thạch môn. Xem đây! Ha... Ha...

Hắn tung ra một đạo Xuyên Vân chưởng, quật cật lực vào phiến đá chắn đường.

“Ầ... m...!!”

Nhưng phiến đá cơ hồ không suy suyển, làm hắn có phần thất vọng. Chợt nhân vật bí ẩn lướt đến, vừa áp một tay vào phiến đá vừa trầm giọng bảo hắn:

- So về nội lực, thú thật ta không thể sánh với người. Nhưng muốn phá vỡ thạch môn, khai thông lối thoát, nếu không có ta nhúng tay vào, người đừng mong toại nguyện. Nào, hãy vận khởi chân lực một lần nữa. Chờ khi nào ta vừa lui về, người hãy lập tức xuất thủ, đừng để quá chậm.

Lời của nhân vật bí ẩn tuy không đủ sức thuyết phục bất kỳ ai, vì chỉ là khẩu thuyết vô bằng, nhưng khi phát hiện nhân vật bí ẩn chợt thu tay và nhảy lùi về thật nhanh thì hắn cũng thần tốc quật ngay một chưởng kinh được vận dụng toàn lực:

- Khai!

Kình xô vào phiến đá.

“Bùng...”

Toàn bộ phiến đá cực to vụn tách khai, thoát tiên thì chỉ thành hai mảnh, sau vỡ dần và vì chịu không nổi chính trọng lượng của bản thân nên cả phiến đá vụn đổ ụp xuống tạo thành chuỗi âm thanh khô khốc nghe thật kỳ quái.

“Rào... Rào...”

Chỗ phong tỏa đã được khai thông, những kẻ ngỡ đã bị sinh cầm liền được dịp reo hò, cùng xông ừa ra, vừa gào thét phấn nộ vừa tạo nên một niềm phấn khích tột cùng, ngùn ngụt sát khí:

- Chúng ta thoát rồi. Hãy mau tiến ra, đập bằng tổng đàn Không Không môn.

- Ha... Ha... giết, kẻ nào dám ngăn cản chúng ta thì phải chết. Ha... Ha...

- Mau xông ra. Ha... Ha...

Nhân vật bí ẩn có tóc buông xấp xỏa cũng lao vút ra và từ miệng phát lên những loạt cười sảng sặc:

- Cuối cùng ta cũng thoát. Mỗi hận những bảy năm bị sinh cầm sẽ được ta trút bằng hết trong nội nhật ngày hôm nay. Ha... Ha...

Hắn cũng lao theo và lập tức cảm nhận từ nhiều mảnh đá vỡ của toàn bộ thạch môn vừa bị đổ ụp chợt toát ra lãnh khí xông phả vào giữa mặt hắn.

Lấy làm lạ, hắn vội đưa mắt nhìn vào đồng loạn thạch và phát hiện quả thật từ nhiều mảnh vỡ vẫn còn man mác buông tỏa những làn lãnh khí mờ nhạt tương tự hơi sương.

Nhưng hắn đã lao vút qua. Và vì vội nên hắn chỉ khắc ghi điều kỳ lạ đó vào lòng, không có đủ thời gian cho hắn dừng lại dò xét để tìm hiểu xem tại sao từ những mảnh vỡ lại có lãnh khí toát ra.

Hắn không chạy theo nhóm phạm nhân đang cuồng nộ quyết một phen đập bằng tổng đàn Không Không môn. Hắn chỉ lẩn vào một chỗ thật kín đáo, lẳng lặng và âm thầm dò xét khắp mọi nơi trong tổng đàn Không Không môn.

Được một lúc, mắt hắn vụt sáng rực và lập tức bật tung người lao thật nhanh về một phía.

“Vút!”

Ở đấy, trước mắt hắn là một cao thủ đang có những hành vi lén lút một cách đáng khả nghi.

Hắn hạ thân chặn lối cao thủ nọ:

- Các hạ đang có việc gì rất vội ư, Gia Cát Thường?

Cao thủ nọ giật mình, đành dừng lại và giương ánh mắt nghi hoặc nhìn kẻ dám đường đột xuất hiện chặn lối:

- Người có biết ta ư? Người là ai? Nhưng này, không phải là kẻ mới tới qua đã đột nhập và khiến bốn môn một phen náo loạn sao?

Hắn cười cười:

- Các hạ nhớ không lầm. Và nếu nhớ kỹ hơn ắt các hạ vẫn không quên giọng nói của tại hạ. Vì chẳng phải chúng ta đã một lần chạm mặt nhau rồi sao? Nào, thử nhớ lại xem, Gia Cát Thường.

Gia Cát Thường càng thêm nghi hoặc, nhìn kỹ hơn:

- Chúng ta đã gặp nhau? Nếu vậy, đây là diện mạo người đã dị dung? Người thật to gan, dùng thuật này đối với bốn môn có khác nào lấy trứng chọi đá. Hãy mau khôi phục chân diện, để xem người là hạng người nào và bản lãnh ra sao mà dám liều lĩnh, không sợ mất mạng.

Hắn bảo:

- Đêm qua, cho dù có cả Đoàn Kính Cam hiện diện, tại hạ vẫn ung dung ra vào như chỗ không người. Chúng tử ở tổng đàn Không Không môn này chẳng có gì lợi hại khiến tại hạ sợ. Và các hạ ắt sẽ tin hơn nếu biết rằng địa điểm mà lần trước chúng ta hội diện là một nơi không xa lắm so với Vạn Niên cốc. Cũng là nơi các hạ nhờ vào xảo kế nên mới bất ngờ hạ thủ, gây bất lợi cho Điền Gia Trung, đệ tử Điểm Thương phái. Các hạ đã nhớ ra chưa?

Gia Cát Thường lại một phen nữa giật nảy người:

- Hóa ra người là...

Đang kêu, Gia Cát Thường chợt hất tay và bất ngờ tạo ra một vầng sa vụ, phủ chụp lên đầu đối phương.

“Ào...”

Nhưng hoàn toàn không như Gia Cát Thường liệu tính, vầng sa vụ tuy có phủ kín đầu đối tượng, thế nhưng hắn vẫn thản nhiên cười cười:

- Lần trước, khi thấy người dụng độc hạ thủ Điền Gia Trung, ta thật lấy làm lạ, không hiểu sao Không Không môn cũng am tường độc môn. Và bây giờ mới hiểu, đây là nhờ Độc Y Bà Bà vì là phó môn chủ quý môn nên hiển nhiên có chỉ điểm cách dụng độc cho bọn người. Chỉ tiếc, bản thân ta lại là người không ngại độc, đành để người thất vọng vậy. Ha... Ha...

Không thể thủ đắc, Gia Cát Thường thất kinh, vội lùi thoát và lập tức lẩn thật nhanh vào một trong nhiều khoảng trống có giữa những tòa ngang dãy dọc tạo thành trú sở và là tổng đàn Không Không môn.

“Vút!”

Hắn nhẹ nhàng thi triển khinh công bám theo, cốt ý làm Gia Cát Thường thêm sợ:

- Đoàn Kính Cam, kể cả Độc Y Bà Bà, đều trúng kế của ta và hiện ở cách đây đến gần năm mươi dặm. Vậy bản thân người lúc này đừng mong thoát.

Phát hiện bị đuổi bám, Gia Cát Thường đã sợ càng thêm sợ:

- Người là bằng hữu của Điền Gia Trung, muốn tìm cách giải cứu y đúng chăng? Y không có ở đây. Đồng thời, theo lệnh môn chủ, ta đã phóng thích họ Điền từ lâu rồi. Nếu không tin sao người không thử tìm đến Điểm Thương phái để dò hỏi hư thực?

Miệng tuy kêu nhưng đôi chân của Gia Cát Thường vẫn không ngừng ngoặt tả ngoặt hữu, y chạy bừa vào bất kỳ lối đi nào tình cờ xuất hiện ngay trong mắt y.

Dù vậy, Gia Cát Thường vẫn cứ bị hấn bám theo như hình với bóng. Và Gia Cát Thường nghe hấn nói:

- Không Không môn vì muốn truy tìm Lý Nghi nên từ lâu luôn đối nghịch cùng Điểm Thương phái. Người bảo đã phóng thích Điền Gia Trung theo lệnh Đoàn Kính Cam môn chủ, lời này liệu có đáng tin chẳng?

Gia Cát Thường vẫn chạy và càng lúc càng chứng tỏ y không hề chạy bừa vào các lối rẽ tình cờ bắt gặp. Trái lại, ở một lần rẽ ngoặt như thế, Gia Cát Thường thoát cái đã biến mất ngay trước mắt đối phương, hiện chỉ còn thanh âm của y là vang đến tai hấn:

- Người không tin cũng không sao. Vì điều đó càng chứng tỏ dụng ý người đến đây chẳng hề vì Điền Gia Trung. Bằng không, ắt người đã rõ gần đây giữa bốn môn và Điểm Thương phái cơ hồ đã giải tỏa mọi hiềm nghi. Hãy nói mau, người đích thực là ai, lai lịch thế nào? Và bản thân người liệu có nhận ra chẳng đã bị ta dẫn dụ người lọt vào Hồng Môn Kỳ Trận? Nghĩa là sinh mạng người đã không còn do người tự chủ nữa rồi. Ha... Ha...

Hấn khựng lại, giương mắt nhìn quanh và quả thật không còn nhìn thấy Gia Cát Thường đâu nữa:

- Hồng Môn Kỳ Trận? Vị trí này đã là ngay giữa tổng đàn Không Không môn, sao phải cứ lập trận, là điều chẳng hóa ra quá mâu thuẫn sao?

Tiếng Gia Cát Thường ngạo mạn cười vọng đến chát chúa:

- Môn chủ bốn môn là cao nhân dương thế. Nếu kể cả chỗ lưu ngụ cũng không thể bảo mật vẹn toàn thì có đáng là cao nhân nữa chẳng? Nhưng chưa hết đâu, Hồng Môn Kỳ Trận còn là Độc Trận, để xem người có thật là người chẳng ngại độc như đã nói chẳng? Ha... Ha...

Nhưng chỉ mới đó, tròng cười của Gia Cát Thường vụt tắt nghẹn. Và thay vào đấy, một thanh âm khá quen tai đã chọt từ xa xa mơ hồ vang đến tai hấn - kẻ đang tình cờ bị lọt vào giữa trận thế Hồng Môn:

- Người đã nói, dù không có ta người vẫn ung dung đi lại như chỗ không người. Vậy cơ sao còn để sa bẫy, lọt vào kỳ trận Hồng Môn? Hãy nói lại xem sao, liệu người có thật sự chẳng cần đến ta chẳng?

Hấn lập tức nhận ra thanh âm đó. Và câu hấn nói lại không liên quan gì đến điều mà nhân vật kia quan tâm:

- Các hạ đã kết liễu Gia Cát Thường? Sao vậy? Ai mượn các hạ xen vào? Há không biết chỉ vì cần lợi dụng y nên tại hạ mới chưa vội ra tay. Hãy nói đi, liệu sinh mạng y còn cơ may nào vẫn hồi chẳng?

Một nhân vật có những lọn tóc dài để xấp xoa che kín diện mạo lập tức xuất hiện trước mặt hắn:

- Ý muốn nói, kể cả Hồng Môn Kỳ Trận là điểm đặc ý nhất của lão thất phu Đoàn Kính Cam cũng chẳng là gì đối với người. Điều này liệu có thật chẳng?

Hắn nhún vai không đáp. Thay vào đó, hắn lại hỏi:

- Tại hạ hiểu đúng chẳng, Gia Cát Thường đã chẳng còn chút hy vọng nào?

Nhân vật bí ẩn hừ nhạt:

- Để đáp lại ân giải thoát ở thạch lao, ta cứ ngỡ giết y là giúp người, nào ngờ, hừ. Vậy nói đi, người cần y vì việc gì? Họa may ta có thể thay y giúp người mãn nguyện.

Hắn thở ra nhè nhẹ:

- Vẫn là một cô nương tại hạ cần giải cứu. Và vì nàng không bị giam trong thạch lao nên tại hạ có đủ lý do để tin rằng hãy còn một chỗ khác bí ẩn hơn, dùng để giam những kẻ như nàng.

Nhân vật bí ẩn liền xoay đầu nhìn quanh, sau đó chột vén tóc, để lộ một diện mạo lạnh lùng và cao ngạo, vừa nhìn lại hắn vừa bảo:

- Trong tổng đàn Không Không môn chỉ có chỗ lưu ngục của lão thất phu Đoàn Kính Cam mới được xem là trọng địa, cần được bảo vệ một cách nghiêm mật nhất. Người nói đi, vị cô nương người cần giải cứu là hạng người như thế nào để thay vì bị giam trong thạch lao thì theo người, lại được giam ở chỗ khác, như ở đây chẳng hạn?

Hắn đáp:

- Nàng là ái đồ đặc ý của Độc Y Bà Bà. Và gần đây Độc Y Bà Bà qua lời thỉnh nguyện của Đoàn Kính Cam, đã ưng thuận trở thành phó môn chủ Không Không môn. Các hạ bảo nàng cho dù có là tội đồ thì liệu có gì khác biệt chẳng so với bao tội đồ khác?

Nhân vật bí ẩn kinh ngạc:

- Người muốn ám chỉ nàng ta dù phạm tội thì vẫn cứ là đệ tử đặc ý của Độc Y Bà Bà, thế nên cung cách xử trị có phần khác biệt hơn?

Hắn thổ lộ:

- Kẻ đã gây hệ lụy cho nàng chính là tại hạ. Và gần đây, qua một dịp tình cờ, tại hạ được biết nàng thà chết, quyết không hờ môi, dù chỉ một lời tiết lộ danh tính của tại hạ. Như vậy có phải chẳng, nàng vì quá am hiểu tính khí của

sư phụ nàng, thừa biết bản thân nàng khó thể mất mạng một khi còn là ái đồ và là y bát truyền nhân duy nhất của sư phụ, thế nên nàng mới có thái độ đó?

Nhân vật bí ẩn liền gật đầu:

- Ta hiểu rồi. Độc Y Bà Bà vì chưa nở tuyệt tình nên chỉ giam giữ và hy vọng sẽ có ngày nàng hồi tâm chuyển ý. Vậy thì chỗ nàng bị giam nhất định chỉ ở quanh đây. Đi, ta sẽ giúp người giải cứu nàng.

Nhưng hấn ngăn lại:

- Trong Hồng Môn Kỳ Trận còn hàm chứa nhiều cạm bẫy mai phục. Các hạ tuy tinh thông trận đồ nhưng vạn nhất gặp cạm bẫy phóng độc thì sao? Thiện ý của các hạ, tại hạ xin tâm lĩnh, nhưng không thể vì thế để các hạ mạo hiểm đến mất mạng.

Nhân vật bí ẩn lại hừ nhạt:

- Quả thật bản thân ta có phần ngại độc. Tuy vậy, chỗ lưu ngụ của lão thất phu họ Đoàn, theo ta biết, vốn ẩn tàng nhiều cơ quan nguy hiểm. Liệu người đủ kiến văn để hóa giải và vượt qua những cơ quan như thế chẳng? Nói cách khác, ta vốn dĩ là người ân oán phân minh, lần này thoát nạn là nhờ người chiếu cố giải vây. Thế nên, hừ, hãy để ta có cơ hội đáp đền. Hầu sau này, khi ân đã đền, nghĩa đã trả, vạn nhất có gặp lại thì giữa ta và người sẽ chẳng ai nợ ai. Hay người vẫn muốn ta mãi mãi nợ người? Không dễ như thế đâu, nhất là đối với Sa Ôn Ngọc ta.

Hấn ngó người, sau đó dù miễn cưỡng vẫn thuận tình:

- Tại hạ cứu các hạ chỉ tình cờ, và là phần nào tiến hành theo ý đó muốn có một trận náo loạn ở ngay tại đây. Thế nên, đối với tại hạ, điều đó không được tính là ân hay là nghĩa. Nhưng nếu các hạ đã muốn, nhất là để cho ân oán tuyệt đối phân minh, được, tại hạ cũng cần một trợ thủ đắc lực, chí ít sẽ giúp tại hạ phá giải những cơ quan không chắc đã có thật. Và xin có lời đa tạ trước đối với Sa Ôn Ngọc huynh.

Sa Ôn Ngọc tuy gật đầu, chấp nhận lời đa tạ, nhưng lại bảo:

- Đối với người, có gì phiền chẳng nấn ta muốn được một lần tận mắt nhìn thấy người tự thoát trận thế Hồng Môn này?

Hấn bật cười:

- Tại hạ tuy không am tường lắm về trận thế kỳ môn nhưng riêng đối với sở đắc của Không Không môn, cụ thể là trận Hồng Môn này, thật không dễ làm khó tại hạ. Mong được Sa Ôn Ngọc huynh chỉ giáo thêm. Ha... Ha...

Và hấn ung dung bước đi thật, chứng tỏ hấn không hề ngại Hồng Mông Kỳ Trận.

Dù vậy, chỉ mới bước theo chân hấn được vài bước, Sa Ôn Ngọc đã kinh ngạc khẽ kêu:

- Cách di chuyển của người tuy cũng có thể thoát trận Hồng Môn nhưng kỳ thực lại không phải là cách đúng nhất. Có thể cho ta biết ai đã chỉ điểm người cách di chuyển này chẳng?

Hấn vẫn tiếp tục bước đi:

- Chẳng hề do ai chỉ điểm. Tại hạ đã tự nghĩ ra đấy.

Sa Ôn Ngọc tiến thật nhanh đến cạnh hấn:

- Người không thể tự nghĩ ra nhất là chỉ với lần đầu lọt vào trận. Phải chăng người không muốn giải thích vì có ẩn tình cần che giấu?

Hấn ngập ngừng:

- Dĩ nhiên chẳng phải tại hạ tự nghĩ ra ngay khi đặt chân vào trận. Mà kỳ thực, từ trước đó tại hạ đã có tự tin, cho rằng với bất kỳ loại trận thế nào, dù thoát đầu có làm tại hạ khốn đốn thì sau cùng tại hạ vẫn có cách thoát. Nhưng để giải thích nguyên ủy, xin thứ lỗi, ngay bây giờ e chưa phải lúc.

Sa Ôn Ngọc vụt chùng giọng:

- Nói như vậy, ta có thể hiểu, dường như ở người đã có một dịp tình cờ, nhờ đó lĩnh hội được cùng một lúc nhiều loại trận thế tuy khác nhau nhưng cơ hồ có chung một yếu quyết. Đúng chẳng?

Hấn ngạc nhiên, quay ngang mặt để nhìn Sa Ôn Ngọc:

- Các hạ thông minh tốt đỉnh đến thế sao? Vừa thoát nghe đã đoán biết những gì lẽ ra chỉ có một mình tại hạ là thấu suốt, vì tại hạ chưa hề thổ lộ với bất kỳ ai điều này bao giờ.

Không thừa nhận cũng không phủ nhận, Sa Ôn Ngọc chỉ đột ngột bảo:

- Ta đã tin rồi, việc người không có ta vẫn có thể một mình thoát trận. Nhưng tốt nhất có lẽ nên để ta đi trước một bước, vừa là dẫn đường cho người, vừa không để cung cách di chuyển này của người sẽ vô tình làm cho các cạm bẫy mai phục chột phóng độc, ắt chỉ gây bất lợi đối với một mình ta. Đi nào.

Sa Ôn Ngọc đi trước thật. Và thái độ này của họ Sa làm cho hấn hiểu:

- Các hạ cho rằng chỉ di chuyển theo đúng cung cách xuất nhập kỳ trận nơi không động phạm và làm cho các cạm bẫy phát động?

Sa Ôn Ngọc di chuyển thoăn thoắt, chứng tỏ cách xuất nhập Hồng Môn Kỳ Trận đã được y thấu suốt như nhìn vào lòng bàn tay:

- Nếu trong trận không ẩn tàng mai phục thì dù di chuyển theo cách nào cũng được, miễn thoát thì thôi. Riêng đối với điều ngược lại, chỉ cần người sơ sẩy một bước chân, thì cho dù mọi biến hóa của trận thế không làm người khó khăn nhưng người vẫn mất mạng một khi để các cạm bẫy phát động. Người nên ghi nhớ điều đó.

Hắn thở dài:

- Đa tạ sự chỉ giáo. Và có thể hiểu đây là các hạ đã đền ân đáp nghĩa xong?

Sa Ôn Ngọc phá lên cười:

- Người nghĩ như thế cũng được. Nhưng việc giúp người giải thoát một nữ lang nào đó, vì đã hứa nên ta vẫn giữ lời. Hãy nhìn kia, đã đến nơi rồi. Và may là ta vẫn chưa bị trúng độc. Ha... Ha...

Trước mắt cả hai là một tòa nhà nguy nga tráng lệ mà nếu không đủ bản lĩnh vượt qua Hồng Môn Kỳ Trận thì đừng mong có được cơ hội tận mục sở thị.

Sa Ôn Ngọc ung dung bước lên những bậc thềm, miệng giải thích:

- Vào đi. Đã đến được đây là sinh mạng kể như đã an toàn được bảy tám phần. Và nếu đừng quá hiếu kỳ, để đừng chạm vào những vật không được phép chạm thì sinh mạng mười phần ắt vẹn toàn đủ cả mười. Bằng không tòa nhà này đâu đã được gọi là Hồng Kỳ Lâu.

Hắn theo chân Sa Ôn Ngọc:

- Sao lại gọi là Hồng Kỳ Lâu? Do tòa nhà luôn được phủ thảm hồng chăng?

Sa Ôn Ngọc tiện tay xô bật hai cánh cửa dẫn vào Hồng Kỳ Lâu:

- Người sẽ minh bạch ngay thôi nếu chịu khó lấy mắt thử nhìn qua bên trong một lượt. Đây, cứ nhìn thì biết.

Hắn ngỡ ngàng nhìn vào trong Hồng Kỳ Lâu:

- Toàn là những kỳ trân dị bảo?! Hóa ra Hồng Kỳ Lâu là nơi để Đoàn Kính Cam phô bày những chân phẩm trân quý từng do lão tự tay thu thập?

Sa Ôn Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Một thú tiêu khiển vừa vương giả vừa phong lưu đúng không. Nhưng đây chỉ là bình phong, giúp lão che mắt thế gian mà thôi. Vì kỳ thực thứ duy nhất lão muốn thu thập chính là điều chẳng ai ngờ đến. Người có đoán được chăng?

Hắn không còn tâm trí đâu để đoán. Vì tai hắn chợt nghe một thanh âm mơ hồ:

- Các hạ có nghe chẳng ở quanh đây vừa vang lên một hơi thở? Hóa ra Hồng Kỳ Lâu còn là chỗ dùng để giam người.

Sa Ôn Ngọc gật đầu đồng tình:

- Nhất định chính là người đang cần người giải cứu. Hãy theo ta. Và nhớ, ngoài ta, người đừng tùy tiện chạm tay vào bất kỳ vật gì. Vì khó ai ngờ hoặc đoán ra đằng sau kỳ trân dị bảo nào sẽ có kèm theo một cơ quan ắt tự phát động khi bị chạm vào.

Chính vì lời căn dặn này khiến hắn chợt nảy ý nghi ngờ Sa Ôn Ngọc. Bởi Sa Ôn Ngọc không chỉ tỏ ra quá am hiểu tình hình ở chốn này mà còn biết rất rõ đâu là cơ quan cần phát động để liền sau đó bỗng vang lên tiếng chuyển dịch thật êm êm, làm cho một bí môn từ từ hé mở.

Sau bí môn là một bí thất. Trong bí thất quả nhiên có giam một người. Và người đó chẳng ai khác ngoài Hạ Trúc Đào.

Hắn lập tức lao vào bí thất:

- Hạ cô nương?!

Nhưng Sa Ôn Ngọc vụt biến sắc, khẩn trương gọi hắn:

- Có phải chính là nàng chẳng? Hãy mau đưa nàng ra, đừng chần chừ nữa, cho dù nàng đang hôn mê, có thể tỉnh ngay lúc này. Nhanh lên.

Hắn hốt hoảng, vội ôm lấy Hạ Trúc Đào và cùng nhẩy vọt trở ra ngoài:

- Có gì bất ổn chẳng, Sa nhân huynh?

Sa Ôn Ngọc dù không đáp nhưng vẫn với thái độ khẩn trương khi bảo:

- Người hãy chịu khó đứng ở đây chờ ta một lúc. Ta sẽ quay lại ngay.

Vừa dứt lời thì qua một vài cử chỉ mơ hồ của Sa Ôn Ngọc, nếu bí thất chợt biến mất vì bị bí môn dịch chuyển trở lại nguyên vị phong bế thì cùng lúc đó có một bí thất khác xuất hiện.

Sa Ôn Ngọc lao vào trong.

“Vù...”

Chợt,

“Ầm!!”

Bí môn đã bất thần đóng lại, nhốt kín Sa Ôn Ngọc vào bí thất.

Dù vậy, không một chút lo ngại hoặc ưu tư, hắn vẫn đứng yên và dồn mọi nỗi lo vào Hạ Trúc Đào với trạng thái hôn mê bất động khó thể xem là bình thường đang xảy đến cho nàng ngay lúc này.

Nào ngờ, tai hắn bỗng bắt gặp một vài thanh âm khả nghi phát ra từ bên ngoài Hồng Kỳ Lâu, vì thế càng đáng nghi hơn. Cũng bởi nguyên do đó, hắn mới bất chợt xuất hiện nỗi lo dành cho Sa Ôn Ngọc. Vì sao y vẫn chưa quay trở ra nhanh như đã hứa nếu bí môn đóng lại là do chính y tự tay phát động?

Vậy là - hắn nghĩ - bí môn đã đóng lại hoàn toàn ngoài ý muốn của Sa Ôn Ngọc? Cũng có nghĩa đã đến lúc hắn cần ra tay giải cứu cho Sa Ôn Ngọc một lần nữa?

Nghĩ thế nào hành động thế ấy, hướng hồ những tiếng động khả nghi bên ngoài dường như đang càng lúc càng vang phát rõ hơn, hắn vội chuyển Hạ Trúc Đào qua tay tả, đoạn dùng hữu thủ chớp nhanh vào một thanh cổ kiếm, là một trong những kỳ trân dị bảo được Đoàn Kính Cam sắp bày ở đây và tình cờ nằm thật gần tay hắn.

Đến khi tay hắn vừa chạm vào thanh cổ kiếm thì may thay bí môn nọ chợt mở ra, hiển lộ một Sa Ôn Ngọc vẫn nguyên vẹn và bình yên vô sự cũng đang giương mắt nhìn hắn.

Và Sa Ôn Ngọc ngay tức khắc phát hiện hắn đang có cử chỉ gì. Thế là Sa Ôn Ngọc phát hoảng, kêu thành tiếng khẩn trương:

- Mau buông kiếm. Nhưng nhẹ thôi. Đừng tạo bất kỳ chấn động nào dù nhỏ. Ôi... đã muộn rồi.

Muộn thật.

Vì cách hắn buông tay khỏi thanh cổ kiếm vẫn chẳng đủ nhẹ nhàng như mong muốn của Sa Ôn Ngọc.

Có tiếng chuyển dịch đáng sợ vang lên khắp xung quanh.

“Rào... rào...”

Sa Ôn Ngọc mặt tái mét, lập tức bật tung người, vừa thần tốc lao ra ngoài Hồng Kỳ Lâu vừa hô hoán thất thanh:

- Chạy mau. Nếu không Hồng Kỳ Lâu sẽ trở thành chỗ vô khả xuất bất luận ai cũng đừng mong thoát.

“Vút!”

Hắn cũng kinh hoàng lao theo và không hề nhận ra cả thanh cổ kiếm cũng bị hắn cầm theo.

“Vút!”

Thanh cổ kiếm vừa lìa chỗ vốn có của nó, lập tức hai cánh cửa dẫn vào Hồng Kỳ Lô bị khép lại ngay trước mắt hắn.

Biết bị sinh cầm, hắn khựng lại, sau đó vận toàn lực bật tung người lên cao, toan thoát ly Hồng Kỳ Lô bằng một cách khác, như xuyên thủng trần nhà chẳng hạn.

Nào ngờ, từ bên trên chợt buông hạ xuống rất ư là nhanh một lồng lưới bằng kim thiết thật vuông vức đủ để nhốt hắn vào trong.

Cảm nhận sẽ khó thoát nếu còn chân chừ, sẵn có thanh cổ kiếm, hắn vung tay và thoát tên đã làm cho phần vỏ kiếm lao tuột khỏi thân kiếm.

“Vù...”

Vỏ kiếm chạm vào lồng lưới kiên cố.

“Choang!!”

Lồng lưới vẫn không suy suyển, chỉ bị vỏ kiếm chạm mạnh vào làm bắn ra những đốm lửa xanh đỏ.

Hắn kinh hãi, vội vàng dốc lực quật mạnh cổ kiếm vào lồng lưới:

- Khai!!

Nào hay

“Choang...”

Cổ kiếm dù là báu vật vẫn không đủ sắc bén để rách toạc lồng lưới. Bất quá cũng chỉ có những đốm lửa xanh đỏ hay bắn ra tung tóe mà thôi.

Nhưng dù vậy, chính lúc này nhờ nhìn thấy những đốm lửa xanh đỏ mới giúp hắn tỉnh ngộ và lĩnh hội được một điều.

Hắn nhớ đến những mảnh vỡ từ phiến đá thạch môn cực to dù đã bị phá hủy vẫn cứ toát ra những lãnh khí như sương vụ.

Lập tức hắn đẩy cổ kiếm, cho chạm vào và dừng lại ngay trên bề mặt của lồng lưới quả nhiên được đan bện từ những sợi kim thiết thật vững chắc.

Hắn giữ nguyên vị thế đó và vận lực. Nội lực của hắn được truyền qua thân cổ kiếm, toát ra khí lạnh, thấm dần vào những sợi kim thiết đã đan bện thành lồng lưới.

Đến khi những sợi kim thiết ở quanh cổ kiếm cũng phát tỏa lãnh khí, hắn liền điểm một nụ cười lạnh, đồng thời vừa buông bỏ thanh cổ kiếm vừa đột ngột hất hữu kinh vào ngay chỗ những sợi kim thiết vẫn đang tỏa lãnh khí.

“Soạt...!!”

Những sợi kim thiết đó bị tác động, tự cong oằn về phía sau, tiếp đó tự rách bung, tạo một lỗ thủng đủ lớn để hấn bật người dùng khinh công cùng đưa Hạ Trúc Đào lao thoát khỏi lồng lưới.

“Vù...”

Nhưng trước mắt hấn vẫn còn hai cánh cửa to nặng đã đóng chặt.

Hấn quay lại, cho tay vào trong lồng lưới, nhặt lại thanh cổ kiếm.

Sau đó, khi tiến đến đối diện với hai cánh cửa, hấn liền tỳ mũi kiếm vào, vừa ấn vừa dụng lực, mượn sự sắc bén sẵn có của thanh cổ kiếm để từ từ rạch nát một trong hai cánh cửa, nhưng không để xuyên thủng ra bên ngoài.

Cánh cửa đã bị rạch nên mỏng hơn, vô tình giúp hấn dần nghe rõ mọi thanh âm tiếng động đang xảy ra ở bên ngoài. Và hấn nghe một tràng cười lồng lộng:

- Lão nương cứ ngỡ người là Triệu Thái. Dù vậy, bất luận người là ai, một khi đã dám đặt chân bước vào Hồng Kỳ Lâu này, thì có trúng độc thủ của lão nương cũng không thể trách bất kỳ ai. Và độc của lão nương đã trúng phải thì sinh mạng đừng mong cứu vãn. Ha... Ha...

Hấn không thể chờ đợi lâu hơn, lập tức tung cước đập vỡ toang cánh cửa và ném ra một câu nói ngạo nghễ:

- Ai bảo dưới chất độc của tôn giá thì sinh mạng của Sa Ôn Ngọc không thể cứu vãn?

“Ầm!!”

Cánh cửa vừa vỡ thì hình hài nhân dạng gầy nhỏ của một lão bà cũng đập vào đôi mục quang hấn. Đồng thời hấn đọc rõ sắc diện đang ngỡ ngàng của lão bà. Và thế là hấn nghe lão bà kêu lên:

- Chính là người, kẻ đã phóng hạ Phục Hận Tử Vong Thiếp?! Quả nhiên chỉ là kẻ điếu hổ ly sơn của người.

Nhưng hấn chưa kịp đáp lại thì lại nghe lão bà kêu lên lần nữa và la tiếng kêu vừa thịnh nộ vừa xen lẫn tâm trạng bàng hoàng:

- Người đang giữ ai ở trong tay? Ắ là đệ tử của lão nương, can hệ gì khiến người liều lĩnh tìm cách giải thoát? Trừ phi người chính là Triệu Thái? Nếu vậy, người mau nạp mạng cho lão nương.

Dứt lời, lão bà bật tung thân hình nhỏ nhắn, cố tình lao vọt qua cánh cửa đã vỡ, quyết lao lọt vào Hồng Kỳ Lâu đồng thời vung tay hất ra một ngọn lực đạo quật vào hấn, một nhân vật bị lão bà nghi là Triệu Thái.

“Ào...”

Hắn cử nhanh thanh cổ kiếm ung dung bật người lao ngược ra và dùng kiếm chiêu che chắn thân hình, quyết không ngại dù biết rằng thế nào kiếm chiêu cũng bị chạm vào đạo uy kinh dũng mãnh của lão bà bà. Đồng thời, hắn bật quát:

- Hãy mau dừng tay. Vì tại hạ chưa muốn cùng tôn giá đối đầu dù thừa biết tôn giá chính là Độc Y Bà Bà với thủ pháp dùng độc vừa lợi hại vừa thập phần độc ác.

Kiểm quang do hắn tạo ra ngay lập tức khiến Độc Y Bà Bà chùn tay chọn lòng. Vì thế, vạn bất đắc dĩ Độc Y Bà Bà vội bỏ ý định hoặc đối đầu hoặc tìm cách xông vào Hồng Kỳ Lâu. Thay vào đó, chờ khi hắn đã lao ra ngoài, Độc Y Bà Bà nghi hoặc nhìn hắn:

- Kiếm chiêu của ngươi phải chăng là Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm? Và không lẽ lai lịch ngươi phần nào có liên quan đến Giả Tử Nhận Đoạn Hồn? Hãy nói mau, hư thực là thế nào?

Hắn không vội đáp, vì đang khẩn trương nhét vào miệng đã tím ngắt của Sa Ôn Ngọc một hoàn đan dược. Chỉ sau khi đã thấy Sa Ôn Ngọc thật sự phục đan xong, hắn mới quay lại nói với Độc Y Bà Bà:

- Nhận ra Đoạn Hồn Tam Tuyệt Tử Kiếm, khắp võ lâm chỉ có đúng ba nhân vật. Tôn giá hãy nói trước đi, thân phận đích thực của tôn giá là ai trong ba nhân vật đó? Nhược bằng không phải thì vì sao tôn giá lại có cơ hội nhận biết tuyệt kỹ này?

Độc Y Bà Bà rúng động:

- Ý muốn nói ngươi đã thừa nhận đấy chính là tuyệt kỹ Đoạn Hồn? Vậy là dù đã qua bảy năm, cuối cùng thì vì cái giết của giáo chủ Thạch Quy giáo, ngươi vẫn được lệnh của Giả Tử Nhận Đoạn Hồn, quyết xuất đầu lộ diện để truy nguyên hư thực, đúng không?

Hắn từ từ nở một nụ cười lạnh:

- Vì sao tôn giá bỗng nhiên liên tưởng đến cái giết bất minh bất bạch của giáo chủ Thạch Quy giáo? Trong khi điều tại hạ đang chờ sau khi hỏi tuyệt nhiên chẳng có bất kỳ lời nào đề cập đến việc đó. Tại sao vậy? Trừ phi đã có một bí ẩn và tôn giá vì là nhân vật duy nhất có liên quan nên lập tức đoán biết ngay ẩn tình này. Vậy dám hỏi tôn danh đại tính của tôn giá là gì? Và phải chăng lệnh đồ Hạ Trúc Đào về nguyên lai nguyên ủy không hề ở họ Hạ như lâu nay tôn giá vẫn dùng để gọi? Hãy nói mau, hay là muốn ném thử một trong Tam Tuyệt Tử Kiếm lợi hại của tại hạ?

Độc Y Bà Bà chợt có một cử chỉ phản thường, là đột ngột vỗ thẳng một kinh vào đỉnh đầu của chính bản thân:

- Người đừng mong dò xét ở lão nương bất kỳ một nghi vấn nào dù nhỏ.

Đấy là điều duy nhất hẳn không thể ngờ đến. Vì thế, bằng hết sức có thể có, hẳn vội lao vọt đến và dùng cổ kiếm điểm nhanh huyết định thân, không cho Độc Y Bà Bà tự sát.

“Vù...”

Nào ngờ Độc Y Bà Bà đã biến chiêu, đồng thời còn buông ra loạt cười đắc ý:

- Quả nhiên người cũng có nhiều từ tâm, chẳng khác gì Giả Tử Nhận Đoạn Hồn mười mấy năm về trước. Có như vậy người mới trúng kế của lão nương chứ. Ha... Ha...

Và kế của Độc Y Bà Bà là vừa hất một loạt sa vụ phảng phất mùi hăng hắc, vừa thừa cơ hội quay người lùi thoát đi thật nhanh.

“Rào... Rào...”

Vàng sa vụ tuy không thể ngăn chặn bước tiến của hẳn nhưng để làm hẳn giảm hẳn tầm nhìn thì ý đồ của Độc Y Bà Bà kể như toại nguyện.

Vì thế, lúc phát hiện Độc Y Bà Bà đã vừa thoát, hẳn lập tức quay lại gọi Sa Ôn Ngọc:

- Sa nhân huynh hiện đã bình ổn phần nào chưa? Vì một khi Độc Y Bà Bà đã bắt chợt quay lại thì mười phần đến chín có thể đoán kế diệu hổ ly sơn của tại hạ đã bị Đoàn Kính Cam phát hiện. Chúng ta quyết không thể lưu lại đây lâu hơn.

Sa Ôn Ngọc giận dữ đứng lên:

- Nếu người đừng quá từ tâm thì có phải Sa Ôn Ngọc ta hãy còn cơ hội đòi lại ở mụ món nợ đã dám dùng độc ám toán ta hay sao? Nếu người không tiện lưu lại thì cứ việc đi. Há chẳng phải người đã từng tự phụ là có thể ung dung xuất nhập tổng đàn Không Không môn như ở chỗ không người đấy sao? Hãy đi đi, hà cố mãi quan tâm đến ta.

Phản ứng của Sa Ôn Ngọc khiến hẳn kinh ngạc:

- Tại hạ quan tâm vì ngỡ các hạ vẫn luôn ngại nếu phải cùng Đoàn Kính Cam đối đầu. Nhưng nếu không phải, được lắm, tại hạ xin mạo muội đi trước một bước, tuyệt đối không làm phiền thêm các hạ, nhất là sau khi các hạ đã thủ đắc một điều gì đó ở bí thất lúc nãy các hạ chỉ một mình tiến vào. Cáo biệt!

Chợt có tiếng Sa Ôn Ngọc gọi hẳn:

- Người có thể bỏ qua cho ta về thái độ vừa rồi chẳng? Vì ta chợt nghĩ lại, nếu không có người, sinh mạng ta e chẳng còn, vậy thì mong gì nói đến chuyện phục thù hay báo hận đối với mụ Độc Y? Ta sẽ đi với người.

o O o